

[Bollmann]

ro. Jeg synes, det ville være trist, hvis politikerne fik alt for meget ro. Det var faktisk befolkningen, jeg tænkte på, det ved jeg ikke om hr. Glistrup nogen sinde gør.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Den ro, der er forbundet med, at man på et i forvejen overanstrengt budget nu yderligere skal afsætte 1.000 kr. hver måned, som det vil være ret typisk for at kunne betale denne afgift, tror jeg ikke ligefrem findes hos den del af befolkningen, der skal betale. At man pludselig siger, at så og så mange mennesker – 500.000 eller 600.000, hvor mange det nu bliver, når vi kommer frem til 1988 – bliver fri for at få nogle opkrævninger af størrelsesordenen 1.500 kr. eller 2.000 kr. eller noget lignende, kan selvfølgelig skabe ro hos dem, fordi de ikke skal af med nogle beløb, som det til syvende og sidst ikke ville volde dem nogen anstrengelse at betale.

Men det, der bliver tilbage, er den tunge ende, og derfor skaber man altså ro ved simpelt hen fjendsk at gå løs på en minoritetsgruppe og sige: Nu skal I betale, fordi politikerne har ladet sig forføre af Finansministeriet i oktober 1986. For det er jo faktisk det, der er baggrunden for det hele, at de derovre i Budgetdepartementet fuppede folketingsflertallet i oktober 1986, og det skal nu en lille gruppe undgælde for med nogle store beløb, mens man derimod ved disse bundfradragsforhøjelser og lignende tilsyneladende kan få ro hos de mere velformulerede, velstående kredse, for hvem det ikke spiller nogen særlig rolle. Derfor er det en asocial ro, hr. Bollmann i sit sidste indlæg gjorde sig til talsmand for.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg skal endnu en gang trække baggrunden frem for, at Kristeligt Folkeparti støtter forslaget her, ligesom vi støttede det i 1986, og den er, at der var en voldsom vækst i det lånefinansierede forbrug.

Jeg hører til dem, der mener, at den rentefradragsret, som vi har haft i Danmark i mange år, er en af årsagerne til, at vi har det store betalingsbalanceunderskud, fordi vi har levet over evne.

Ud fra en egoistisk betragtning, hvor jeg så på min egen fordel, var det faktisk klogt at låne til et forbrug, fordi man kunne trække renterne

fra, og samtidig var der en høj inflation, så det reelt ikke kostede noget særligt. En sådan mulighed frister over evne.

Og hvem har især satset på det lånefinansierede forbrug? Ja, det er da de bedrestillede. Derfor mener jeg, det var en rigtig beslutning dels med skattereformen at begrænse rentefradragsmuligheden, dels at man i oktober 1986 yderligere begrænsede; her satte man specifikt ind på det lånefinansierede forbrug.

Så vil jeg gerne sige, hvad jeg også har givet udtryk for flere gange, at så er der nogle afgrænsningsproblemer, og det viste sig, at der var nogle, som utilsigtet blev ramt af renteaftgiften. Det er for at bøde på det, at vi har fået dette forslag. Jeg tror, at man kan blive ved ligesom at file: hvis vi nu gjorde det sådan og sådan. Her står vi over for at finde en balance mellem, at loven er rimelig enkel eller vi skal have alle tænkelige og utænkelige situationer dækket ind; men så tror jeg, at loven vil blive for kompliceret.

Der var nogle urimeligheder, som blev fjernet, og det er det, vi har lagt vægt på, idet vi samtidig vil understrege, at man begrænser det lånefinansierede forbrug. Det sigte skal fastholdes. Jeg mener ikke, at vi samfundsmæssigt har råd til igen bare at give los og få en udvikling, som bare tilnærmelsesvis bliver som op mod efteråret 1986, eller som vi kender den fra forud for skattereformen. Vi vil varmt bakke op om sigtet, intentionen, nemlig at begrænse det lånefinansierede forbrug, men vi erkender, at der nok altid vil blive nogle afgrænsnings-spørgsmål.

Derfor vil jeg også med stor interesse lytte, når skatteministeren forhåbentlig kommer ind på at kommentere den artikel, som står i Børsen i dag. Vi er flere, der har læst Børsen både på side 1 og side 6 om iværksætterne. Jeg håber, at skatteministeren har en god redegørelse for det; ellers må vi jo kigge nærmere på det under udvalgsarbejdet. Vi skulle jo nødig her tro, at vi kommer skævhederne til livs, hvis det så viser sig, at der er noget, som vi ikke fuldt ud har været opmærksom på.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Da jeg hørte hr. Kofod-Svendsens bemærkninger om rentefradragsretten, kom jeg til at tænke på en artikel, som jeg læste i Jyllands-